

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 17/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť S., so sídlom K., zastúpeného advokátkou JUDr. G. J., K., vo veci porušenia ich základného práva rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 64/2005-131 z 24. októbra 2005 a rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach č. k. 15 Co 199/04-116 z 22. novembra 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S., so sídlom K., odmieta pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2006 doručená sťažnosť S., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. G. J., K., vo veci porušenia jeho základného práva rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Cdo 64/2005-131 z 24. októbra 2005 a rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 199/04-116 z 22. novembra 2004.

Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu týkajúceho sa dohody o poplatku z omeškania, ktorý vyjadril v namietanom rozhodnutí, ktorým žalobu sťažovateľov zamietol, a rovnako nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu, na základe ktorého zamietol dovolanie sťažovateľa. Argumentujúc čl. 12, čl. 14, čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) sťažovateľ dospel k záveru, že „boli porušené základné ľudské práva a slobody pre porušenie zákona pri vydávaní rozhodnutia“, pretože odvolací súd aj dovolací súd rozhodli po právnej stránke nesprávne. Z tohto dôvodu sťažovateľ navrhuje, aby „*Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. 15 Co 199/04-116 zo dňa 22. 11. 2004 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 2 Cdo 64/2005 zrušil a sťažovateľovi priznal nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške cca trojnásobku sankcií vyúčtovaných za meškanie so splnením si povinností, t. j. vo výške 35.000,- Sk.*“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde musia mať sťažnosti predpísané náležitosti; jednou z nich je návrh petitu rozhodnutia, t. j. akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha. V danom prípade sa sťažovateľ domáha zrušenia označených rozhodnutí všeobecných súdov bez toho, aby uviedol, o porušení ktorých základných práv a slobôd má ústavný súd rozhodnúť, aj keď ich v odôvodnení sťažnosti uvádza. Nesplnenie zákonom ustanovenej požiadavky uviesť v sťažnosti návrh na rozhodnutie, ktoré od ústavného súdu sťažovateľ požaduje, rešpektujúc ústavné právomoci ústavného súdu, sú dôvodom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Sťažovateľ navrhuje v petite rozhodnutia zrušiť označené rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu z dôvodu porušenia svojich základných práv. Uvádza ich v odôvodnení sťažnosti, avšak nie v návrhu na rozhodnutie (petite), takže nie je zrejmé, ktoré základné práva žiada sťažovateľ vysloviť ako porušené; pritom nejde len o nedostatok návrhu na rozhodnutie (petitu), ale aj o to, že sťažovateľ síce uviedol základné práva, avšak neuviedol dôvody ich porušenia. Návrh na požadované rozhodnutie o sťažnosti preto nezodpovedá zákonom ustanoveným náležitostiam sťažnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Navyše, vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej sa rozhodnutia krajského súdu je ďalším dôvodom na jej odmietnutie jej neprípustnosť, pretože sťažovateľ má možnosť domáhať sa ochrany svojich práv proti tomuto rozhodnutiu v systéme všeobecných súdov (čo aj urobil).

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 5 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľovi, ktorý je zastúpený advokátom, nemá poučovaciu povinnosť a nie je preto jeho povinnosťou poučiť sťažovateľa o zákonom ustanovených náležitostiach sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2006